

DEDICATORIA.

memorem, atq; interpretatus fuero. Plurimum lucis ea res diligentius inquisita adfert historiæ: neglecta tenebras offundit, infinitos parit errores. Non vno loco admonet Strabo autor grauis imprimis, nomina pro varietate sermonum varie efferri. Nulla in re frequentius, turpiusq; peccatur: alibi facile, alioquin eruditos, sæpius nugari deprehendens. Etenim arduum est Barbaris dare gratiam. Vergilius Poëtarum doctissimus offensus asperitate nominum Illyrum, res gestas Augusti describere omisit. Nam (vt ait Plinius) in illo nonnullus labor est, vt Barbara, & fera nomina latinitati nō resultent, arte, curaq; mitiganda sunt: ad leuitatem extendenda, contrahenda, inflectenda. Et huiusmodi audentia non delicata, sed necessaria est. Quemadmodum Ausonius quoq; docet, propria nomina locorum, & hominum, quæ Barbara sunt, peritè, & concinne modulate, & dulciter, ita iuxta naturam Romanorum, accentuū enunciāda sunt, vt tamen veris, ac primigeniis vocibus sua vestigia nō pereant. Vt in sacris literis, & in Hebræis nominibus quoq; Septuaginta interpretes fecisse reperio. At mira est Græciantium felicitas: in mediis te Athenis diuersari credas, nusquā Græcula non recantat Echo, adeo gentilicia cognomina euertunt, Græca & peregrina sibi asciscunt. Quasi vero idem illustres autores factitarint: aut non dignitas nominum, decorum rerum veritasq; inuertatur: si in alterum detorta, deprauataq; huiuscemodi nomina fuerint sermonem, nisi id docendi, non ludendi gratia fiat. Habet vnaquæq; professio suos peculi-ares locos quibus potissimum dubia comprobant. Iureperiti, iuriq; dicundo præfecti institutis maiorum, edictis, rescriptisq; principum, sapientum responsis, legū potestati seruiunt: atq; his locis, quos Philosophi, Cicero artes expertes vocare solent, Grammatici auctoritati, exemplis quoq; poëtarū, & oratorum addicti sunt. Innituntur Philosophi suis præceptis, Theologi vt sacramento rogati, religioneq; adacti maiestatem diuinarum literarum præferunt. Nomenclatura, notatioq; apud rerum scriptores multum pollet, plurimum momenti obtinet.

Grammatici Philo-
sophi.

Veteres haud temerè fortuito uè absq; delectu, sed auspiciato, & die lustrico nomina sibi dixerunt, quæ essent aut ingenij, aut fortunæ indicium. Diuinationis fuisse genus neminem latere potest, qui Philosophos, Platonem, Poëtas, Vates, Moysen, Theologos, Originem, sacrarum literarum vtraq; instrumenta accuratius lectitauerit. Ausonius eleganter id explicat his versibus:

Nominum
impositio
apud veteres.

*Nam diuinare est (inquit) nomen componere, quod sit
Fortuna & morum vel, necis indicium.*

Idem ad Probum præfectum prætorio:

)(3

Age,